

On yksi kysymys yli kaiken, yksi kysymys, jota olen viime vuosi-
na pohtinut. Miksi tuo tila, jonka olen muutaman kerran elämässä-
ni tavoittanut, ei ole voinut vakautua? Miksi siitä ei ole syntynyt
vakaata mielentilaa?

On olemassa valo, joka on pehmeämpi ja syvempi, kuin kos-
kaan voisit tuntea. Kun tuo valo on läsnä, kaikki muuttuu. Sen läs-
nä ollessa kaikki on erilaista. Näet kaiken selvemmin, syvemmin,
täyteläisemmin, et pelkästään kauneutta vaan myös rumuuden. Nä-
et kaiken ehdottomasti sellaisena, kuin se on — et asettaudu nä-
kemisen väliin vaan katselet äärettömyydestä äärettömyyteen.

Tuo valo ei ole ajatuksen eikä tunteen tuotetta — jos se olisi, se
olisi mitätöntä. Se ei myöskään voi olla aivojen moninaisten välit-
täjäaineiden synnyttämä euforinen tila — jos se olisi sitä, siitä
puuttuisi totuuden kauneus. Ja kuitenkin silloin, kun sitä on, aavis-
tat, että aivan lähellä on myös tuo toinen, tuo valtava, syvä ulottu-
vuus, jota aivot eivät voi ymmärtää.

Olet älykäs, moderni ihminen, tietysti. Saat tyydytystä siitä, että
selität kaiken tieteellisesti, tuo synnyttää sinussa tunteen, ettei mi-
kään ole yläpuolellasi. Mutta tuo tila ja jokin ei ole yläpuolellasi
vaan takanasi — se on kaikkien suojamuuriesi takana, perimmäis-
ten ja pohjimaisten sopukoittesi tuolla puolen, odottamassa, että
purat itse suojamuurisi, jotka olet rakentanutkin.

Jos kiellät sen, kiellät sen vain itseltäsi, vaikka kuvittelet puhu-
vasi muidenkin puolesta. Tieteen ja tekniikan kylmä kieli synnyt-
tää sinussa varmuuden ja ylimielisyyden tunteen, ja juuri tuo var-
muus ja ylimielisyys on este tuon toisen ymmärtämiselle. Liikut
jatkuvasti teorioiden piirissä etkä näe, että tuo toinen on mahdolli-
nen vain silloin, kun mieli tyhjentyy kaikista teorioista ja ajatusra-
kennelmista.

Jos olet uskovainen, et ole yhtään pidemmällä. Olet hyväksynyt
jonkin uskontokunnan erityisen dogmin etkä näe, että uskonnolli-
sella ja tieteellisessä dogmilla ei ole mitään eroa. Ateisti ja usko-

vainen liikkuvat molemmat samalla tasolla. Mitä järkeä on uskoa niin kutsuttuun totuuden sanaan, jos et itse elä tuota totuutta? Ja jos elät tuota totuutta, tarvitsetko dogmia? Usko on tarpeellista vain silloin, kun totuutta ei eletä. Usko on varmuuden muoto siinä missä tiedekin, kumpaakaan ei kiinnosta ihmisen perinpohjainen muuttaminen.

Tuo tila, toisenlaisuus, on avautunut muutamaan otteeseen, pisimmillään se kesti useamman viikon. Ja kuitenkin olen aina myös menettänyt sen. Miksi?

Eihän välähdyksellä ole mitään merkitystä, jos välähdys myös menetetään. Ei mitään merkitystä ole sillä, että lamppu räpsähtelee muutaman kerran mutta jääkin syttymättä. Ei mitään merkitystä ole sillä, että syvä ulottuvuus, totuuden aarrearkku aukeaa hetkeksi, mutta sen jälkeen kansi taas sulkeutuu.

Totuuden harrastelijan ja totuuden ammattilaisen ero on siinä, että harrastelija voi päästä parhaana päivänään samaan kuin ammattilainen, mutta siinä missä harrastelija kadottaa valon seuraavana päivänä ja putoaa pimeyden syöveriin, totuuden ammattilaisen lamppu loistaa kirkkaana hetkestä hetkeen. Joillakin lamppu ei välähdä koskaan.

Miksi sitten menetin tuon valon?

Ehkä keho oli liian heikko ja voimaton alusta asti. Tavallisuudesta poikkeava flegmaattisuus ja väsymys on aina ollut läsnä, muistan, kuinka kouluaikojen liikuntatunneilla olin aina viimeisten joukossa kuulantönnössä. Matkapahoinvointia esiintyi herkästi, ja urheilukilpailujen jälkeen jalkoja särki siinä määrin, että niitä oli hierottava.

Olen yrittänyt monenlaista kehollisen vireyden nostamiseksi, mutta kaikki nämä yritykset ovat epäonnistuneet. Totuuden oivaltamiseksi kehon ei sinänsä tarvitse olla fyysisesti voimakas, mutta sen on oltava perusterve ja herkkä. Vain herkkä keho pystyy vastaanottamaan syvemmän energian.

Krishnamurti on epäillyt, että vuoden 1922 voimakasta ja tuskallista kokemusta tarvittiin ehkä kehon valmistamiseksi tulevaa tehtävää varten. Voimakas päänsärky liittynee siihen, että syvempi energia jättää väistämättä jäljen myös kehon tasolle. Myöhemmin vastaava tuskallinen kokemus toistui ainakin kerran, minkä jälkeen Krishnamurti kertoi, että ”tankki on taas täynnä”. Tämän voi ymmärtää siten, että keho piti virittää toistamiseen syvemmän energian käyttövälineeksi.

Jumala on laskelmoiva siinä missä ihminenkin. Jumala seuraa jatkuvasti nuoria ihmisiä, tutkii heidän fyysisiä ja psyykkisiä ominaisuuksia ja etsiskelee ihmisiä, jotka olisivat sopivia totuuden käyttövälineeksi. Niitä, joista Jumala pitää, Jumala myös auttaa; niitä, jotka Jumalan mielestä eivät täytä kriteerejä, Jumala jättää selviytymään yksin. Ei Jumala sen kummempi ole kuin toimitusjohtaja, joka yrittää valita yhtiöönsä tuottavia työntekijöitä.

Ehkä kohdallani oli kyse myös tuosta hallitsemattomasta nuoruusvuosien viinanjuonnista. Vaikkakaan jakso ei kestänyt kuin kolme neljä vuotta, se oli voimakkuudeltaan raju; tuon jakson jälkeen keho oli menettänyt jotakin herkkyydestään.

Ulkoiseksi selitysmalliksi kelpaa myös tämän maan ankara talvi. Nuorempana opiskellessa ja harrastusten parissa talvista selviytyminen oli helpompaa, mutta nyt vanhempänä jokainen talvi tuntuu raskaammalta ja raskaammalta. Keho lamaantuu lokamarraskuun tienoilla, ja lamaanus syvenee kevättä kohti. Lyhyt kesä ei enää riitä kehon vireyttämiseksi. Halu viettää talvet muualla on suuri, mutta rahaa siihen ei ole.

On lisäksi mietittävä elämänkulkua laajemmalti, sitä, minkälaisen ihmisympäristön keskellä kuljin ja oliko tuo ympäristö otollinen oivalluskyvyn kannalta. Urheiluharrastus tarjoaa valitettavan kapean henkisen kasvuympäristön nuorelle, kaiken takana väikky menestys, menestys, menestys, sen perässä läähätetään, sille kumarretaan, sen tyhjä ja petollinen ilmapiiri syövyttää sydämeen

kylmän ja kilpailuhenkisen asenteen. Vaikka teknisen alan opiskelu on konkreettista ja järkeen perustuvaa, se keskittyy täysin ulkoiseen ja siinä unohdetaan kokonaan sisäinen, se, mitä ihminen on. Työelämässä onni ei ollut koskaan läsnä, ajauduin työpaikoille, joissa oli huono työilmapiiri tai lähin päällikkö pamputti alaisiaan.

Eikä tässä yhteydessä voi myös unohtaa tätä maata kokonaisuudessaan, kaikkea tuota tyhjämpäiväistä urheilun ja tekniikan ylikorostamista, himokasta menestyksen perässä juoksemista, median ja viihteen tarpeettoman laajaa vaikutusta ihmisten arkielämään, kauteiden ja vihan täyttämää pintapuolista kulttuuria, jossa yhteiskunta täytetään tiedolla, samalla kun se tyhjennetään viisaudesta.

Ehkä etsin vain helppoja selityksiä ja pakoilen vastuuta. Ehkä todellinen syy valon sammumiseen on kuitenkin siinä, että tein virheen Zanamiran kanssa. Tiedostin virheen, halusin korjata sen, mutta toinen osapuoli ei antanut enää mahdollisuutta siihen. Elämä on äärettömän pienestä kiinni. Virhe, joka ei näytä alussa isolta ja jonka korjaaminen näyttää mahdolliselta, kumuloituu vuosien myötä valtavaksi paiseeksi sydämeen. Jostakin pitäisi löytyä iso neula, jolla tuon paiseen voisi puhkaista kertahetitolla, mutta vaikka kädessä olisi neula, olisiko jäljellä riittävästi energiaa neulan liikutteluun.

Toivon, uskon ja onnen kuolema on raadollista, mutta se on samalla vapautta elämän suurimmasta illuusiosta, siitä, että olisi joku, joka ajattelisi asioita ihmisen puolesta, joku, joka antaisi anteeksi virheen hetkellä ja järjestäisi uusia mahdollisuuksia. On olemassa vain se armo, jota tunnet itseäsi kohtaan. On olemassa vain se toiminta, jonka saat aikaiseksi.

Haava vuotaa niin kauan, kuin vuotaa, lopulta siihen kasvaa ruupi, ja kun kuluu vielä kauemmin aikaa, ruvesta jää jäljelle pelkkä arpi.

Herään yhä edelleen joka aamu sisäiseen tuskaan. Siinä missä se oli puolitoista vuotta sitten viiltävää kipua, on se nyt tyyntynyt

hiljaiseksi mutta tunnistettavaksi kauhun ääneksi. Vasta sitten kun tämä ääni on totaalisesti tuhoutunut, on hiljaisuutta, jossa Elämä voi kukoistaa.

Tuo hiljaisuus on ikuisuuden aaltoilua.